

Sygn. akt I C 544/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Patrycja Łuczak

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2017 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej
z siedzibą w W.

przeciwko **K. K. używającej również imion C. M. (PESEL (...))**

o zapłatę

- zasądza od K. K. używającej również imion C. M. (PESEL (...)) na rzecz (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 7.320,33 (siedem tysięcy trzysta dwadzieścia 33/100) złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w skali roku od kwoty 6.339,54 (sześć tysięcy trzysta trzydzieści dziewięć 54/100) złotych od dnia 8 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od K. K. używającej również imion C. M. (PESEL (...)) na rzecz (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.467,00 (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 544/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 grudnia 2015 r. wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wystąpiła o zasądzenie od C. K. kwoty 7.320,33 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 6.339,54 zł od dnia 8 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona należność wynika z kredytu gotówkowego A. w PLN nr (...) z dnia 23 stycznia 2012 r., na którą składa się: 6.339,54 zł należności głównej, 30 zł kosztów oraz 950,79 zł odsetek naliczonych do dnia 7 grudnia 2015 r.

(pozew – k. 3-7)

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Zgierzu, stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

(postanowienie – k. 8)

Na terminie rozprawy w dniu 7 października 2016 r. pełnomocnik powoda poparł powództwo. Pozwana nie stawiała się i nie zajęła stanowiska w sprawie. Przewodnicząca zwróciła uwagę, iż z bazy Pesel-Sad wynika inna pisownia imion pozwanej.

(protokół rozprawy – k. 71)

Na terminie rozprawy w dniu 9 grudnia 2016 r. pełnomocnik pozwanej uznał roszczenie na zasadzie art. 101 k.p.c. Wniósł o zasądzenie kosztów procesu od strony powodowej na rzecz pozwanej. Wskazał, że wezwania do zapłaty kierowane były na adres prowadzenia przez pozwaną działalności gospodarczej, której nie prowadzi od 2014 r. Oświadczył, iż pozwana miała dwa kredyty zaciągnięte w powodowym banku – kredyt na prowadzenie działalności gospodarczej oraz kredyt prywatny, który jest przedmiotem dzisiejszego postępowania. Dodał, iż pozwana była przekonana, że harmonogram spłat kredytu załączony do ugody zawartej pomiędzy stronami obejmuje również przedmiotowy kredyt z uwagi na to, że w harmonogramie spłat jest ścieżka postępowania RW B-restructur. Pozwana myślała, że całość jej zadłużenia wobec powodowego banku była objęta tą ugoda. Na początku 2016 r. pozwana podjęła rozmowy z bankiem, celem zawarcia ugody dotyczącej całości jej zobowiązań. Pozwaną w kontaktach z bankiem reprezentował pełnomocnik, który był przez pozwaną powiadomiony, iż jej zobowiązanie wobec banku obejmuje tylko tą należność wymienioną w paragrafie 1 ugody. Ugoda została zawarta w czerwcu 2016 r.

i została przez pozwaną wykonana. W trakcie zawierania ugody, bank nie informował, że jest jeszcze jakaś zaległość z innego tytułu. Pozwana po otrzymaniu wezwania na rozprawę

w niniejszej sprawie zgłosiła pretensje do pełnomocnika, że bank dochodzi należności pomimo podpisania ugody. Wówczas pozwana ustaliła, że przedmiotem sprawy jest drugi kredyt nie związany z prowadzeniem działalności gospodarczej. Podniósł, iż gdyby doręczenia w niniejszej sprawie były kierowane na prawidłowy adres, to nie byłoby żadnego powodu, żeby kierować sprawę do Sądu. W związku z tym podniósł, iż pozwana nie dała podstaw do wytoczenia powództwa. Nadto zaproponował ugodowe zakończenie sprawy

w ten sposób, że pozwana spłaci zadłużenie w dwóch ratach – do 31 stycznia 2017 r.

i do 31 marca 2017 r. bez odsetek i kosztów procesu, na co pełnomocnik powoda nie wyraził zgody.

(protokół rozprawy – k. 91-91v)

Pismem procesowym z 8 czerwca 2017 r. powód sprecyzował, iż wnosi o zasądzenie żądanej pozvem kwoty od K. K. (PESEL (...)).

(pismo procesowe – k. 98-99)

Ostatecznie na terminie rozprawy w dniu 20 września 2017 r. pełnomocnik powoda poparł powództwo w stosunku do K. K. oraz wniósł o uwzględnienie przez Sąd faktu, iż pozwana używa również imienia C.. Wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz o oddalenie wniosku strony pozwanej o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego. Wskazał, iż wymagalność roszczenia wystąpiła przed wniesieniem pozwu, przy czym już przed wniesieniem pozwu były kierowane do pozwanej wezwania do zapłaty, które pozostały bez odpowiedzi. Dodał, iż zawarcie ugody dotyczącej innego zobowiązania nie może przesądzać o tym, że pozwana chciała się wywiązać także z tego zobowiązania, ponieważ pomimo kierowanych do niej uprzednio wezwań do zapłaty co do tej konkretnej wierzytelności, pozostały one bez odpowiedzi. Pełnomocnik pozwanej wskazał, iż roszczenie powoda jest zasadne, ale koszty procesu należą się pozwanej, ponieważ pozwana zawierając ugodę z powodowym bankiem chciała się wywiązać z całości zobowiązań wobec niego. Dodał, iż można domniemywać, że powód nie poinformował pozwanej o tym, że jest jeszcze inne zobowiązanie. Harmonogram spłat kredytu obejmował również przedmiotowe zadłużenie. Pozwana uważała, że ugoda obejmuje również to zobowiązanie. Pozwana nie została poinformowana, że zawarta ugoda nie wyczerpuje wszystkich roszczeń banku wobec niej. W tej sytuacji pozwana czuje się pokrzywdzona działaniem banku. Wszelkie wezwania do zapłaty były kierowane nie na adres zamieszkania i zameldowania pozwanej, tylko

na adres prowadzonej przez nią działalności gospodarczej przy ulicy (...)

w O.. Nadto, powód nie odpowiedział mi na pismo z 15 grudnia 2016 roku

z propozycją zawarcia ugody. Z uwagi na uznanie roszczenia przy pierwszej czynności procesowej wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego od powoda na rzecz pozwanej. W odpowiedzi pełnomocnik powoda przyznał, iż wezwanie do zapłaty zostało wysłane do pozwanej na adres prowadzonej przez nią działalności gospodarczej, ale zostało przez pozwaną osobiście odebrane w dniu 20 grudnia 2014 r. Przy czym zobowiązanie miało charakter terminowy, w związku z tym było ono wymagalne niezależnie od tego, czy wezwanie do zapłaty zostało wysłane czy nie. Pełnomocnik pozwanej podniósł dodatkowo, iż jeżeli nawet wezwanie do zapłaty zostało przez pozwaną odebrane w 2014 r., to negocjując ugodę w 2016 r. jej zamiarem było objęcie rozliczeniem całości należności wobec banku. Dodał, iż gdyby pozwana wykonała zobowiązanie w trakcie procesu i tak sprawa kosztów pozostałaby sporna.

(protokół rozprawy – k. 118-118v)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 stycznia 2012 r. (...) Bank (...) S.A.

z siedzibą w W. zawarł z C. K. (PESEL (...)) umowę kredytu gotówkowego (...) na cele konsumpcyjne nr (...) w kwocie 28.700 zł na okres 36 miesięcy. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania kredytu wynosiła 16,80 % (§ 4 ust. 4). Kredyt oprocentowany był według obowiązującej

w (...) S.A. zmiennej stopy procentowej w stosunku rocznym (§ 5 ust. 1). Kredyt miał być spłacany zgodnie z planem spłaty stanowiącym integralną część umowy (§ 8 ust. 1). Kwoty niespłaconych w całości lub części rat kredytu stawały się następnego dnia zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym. Od kwot tych za każdy dzień opóźnienia bank pobierał odsetki według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) dla kredytów przeterminowanych i kredytów postawionych po upływie terminu wypowiedzenia w stan natychmiastowej wymagalności (§ 12 ust. 1 i 2). (...) miał prawo obciążyć kredytobiorcę dwukrotnie opłatą za wysyłanie przesyłek listowych, których wysokość określona była w Taryfie (§ 17 ust. 1 i 6). (...) mógł wypowiedzieć umowę w razie niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków określonych w umowie. Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni (§ 18 ust. 1 pkt 1 i ust. 2). W następnym dniu po upływie ostatniego dnia terminu wypowiedzenia, całe zadłużenie z tytułu udzielonego kredytu wraz z odsetkami i należnymi opłatami stawało się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym. Od całości zadłużenia przeterminowanego i wymagalnego z tytułu udzielonego kredytu z wyłączeniem kwoty należnych odsetek oraz opłat i prowizji, bank naliczał i pobierał odsetki według stopy procentowej, o której mowa w § 12 (§ 19 ust. 1 i 2). W umowie wskazano adres kredytobiorcy: O., ul. (...).

(bezsporne, nadto kopia umowy – k. 47-52)

Kredytobiorczyni nazywa się K. K..

(bezsporne, nadto zaświadczenie z systemu (...) -Sad – k. 42, poświadczona za zgodność kopia informacji z Centrum Personalizacji Dokumentów MSWiA – k. 102, odpis skrócony aktu urodzenia – k. 113-113v)

Pismem z dnia 11 grudnia 2014 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty 6.645,34 zł zadłużenia w terminie 7 dni. Wezwanie zostało wysłane na adres: O. ul. (...), gdzie pozwana prowadziła działalność gospodarczą, i odebrane osobiście przez pozwaną w dniu 20 grudnia 2014 r.

(bezsporne, nadto kopia wezwania do zapłaty – k. 56, kopia zwrotnego potwierdzenia odbioru – k. 54-55)

W dniu 6 maja 2015 r. bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym wskazał, że zadłużenie pozwanej z tytułu kredytu gotówkowego (...) na cele konsumpcyjne nr (...) wynosi 6.339,54 zł należności głównej; odsetki od dnia 4 maja 2015 r. w kwocie 573,89 zł oraz 15 zł opłat i prowizji. Dalsze odsetki naliczeń były od 5 maja 2015 r. w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym.

(bezsporne, nadto kopia wyciągu z ksiąg bankowych – k. 53)

Pozwana w dniu 12 stycznia 2001 r. zawarła z (...) S.A. umowę kredytu obrotowego w rachunku bieżącym nr (...). Harmonogram spłat kredytu nie obejmował należności z tytułu kredytu gotówkowego (...) na cele konsumpcyjne nr (...). Spłatę kredytu obrotowego w rachunku bieżącym nr (...) regulowała ugoda z 23 czerwca 2016 r. nr (...)/B. (...).2016 r. Przedmiotowa ugoda nie obejmowała należności z tytułu kredytu gotówkowego (...) na cele konsumpcyjne nr (...). Ugoda została zawarta za pośrednictwem pełnomocnika pozwanej będącego adwokatem.

(poświadczona za zgodność z oryginałem kopia harmonogramu spłat – k. 81-82, k. 83-84, poświadczona za zgodność z oryginałem kopia ugody – k. 85-88, poświadczona za zgodność z oryginałem kopia pełnomocnictwa – k. 89)

W powyższej ugodzie wskazany został adres zamieszkania pozwanej: O., ul. (...).

(bezsorna, nadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia ugody – k. 85-88)

Pozwana udzieliła adwokatowi pełnomocnictwa do podpisania w jej imieniu i na jej rachunek umowy ugody nr (...) na warunkach wynegocjowanych zgodnie z treścią umowy ugody z 22 czerwca 2016 r.

(bezsorna, nadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia pełnomocnictwa – k. 89)

W dniu 8 września 2016 r. bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) WI (...); (...), w którym wskazał, że na wymagalne zadłużenie pozwanej z tytułu kredytu gotówkowego (...) na cele konsumpcyjne nr (...) składa się: 6.339,54 zł należności głównej; odsetki umowne w wysokości 1.428,43 zł za okres od 23 lipca 2014 r. do 8 września 2016 r. i 280 zł prowizji i opłat bankowych.

(bezsporne, nadto wyciągu z ksiąg bankowych – k. 58-58v, historia operacji na koncie kredytowym – k. 65-67)

Pismem z dnia 15 grudnia 2016 r. pozwana zaproponowała powodowi spłatę należności dochodzonej w niniejszej sprawie w dwóch ratach: 3.200 zł do 30 kwietnia 2017 r. i 3.200 zł do 30 czerwca 2017 r.

(poświadczona za zgodność z oryginałem kopia pisma – k. 105, poświadczona za zgodność z oryginałem kopia potwierdzenia nadania – k. 106)

Pozwana nie zapłaciła powodowi nawet części dochodzonej w niniejszej sprawie należności.

(bezsporne)

Zarząd (...) S.A. w W. wydał uchwałę, zgodnie z którą zmienne roczne stopy procentowe od kredytów przeterminowanych wynoszą czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP.

(bezsporne, nadto kopia uchwały – k. 68-70)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1876), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W niniejszej sprawie pozwana uznała powództwo. Stosownie do art. 213 § 2 k.p.c., sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia

prawa. Uznanie powództwa oznacza, iż pozwany uznał za zasadne samo roszczenie powoda jak i przyznał przytoczone przez niego okoliczności, w konsekwencji wyrażając zgodę na wydanie wyroku uwzględniającego powództwo. Sąd, co do zasady, jest związany uznaniem powództwa, zatem wydaje wyrok w zakresie uznania, bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Uznanie to jest jednakże poddawane kontroli sądu.

Pozwana zawarła z powodem umowę kredytu, którego nie spłacała w terminach i wysokości określonej umową. Bank, zgodnie z postanowieniami umowy, miał możliwość naliczenia odsetek umownych i karnych od powstałego zadłużenia, jak i kosztów związanych z dochodzeniem należności.

Sąd zasądził zatem na rzecz powoda w całości wierzytelność dochodzoną pozwem.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.p.c., zasądzając odsetki w wysokości określonej umową od dnia 8 grudnia 2015 r. od należności głównej zgodnie z żądaniem pozwu.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając na rzecz powoda 250 zł opłaty sądowej, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 1.200 zł wynagrodzenia pełnomocnika (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu; Dz. U. 2013 r., poz. 490, obowiązującego na dzień wniesienia pozwu).

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 101 k.p.c., zgodnie z którym, zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu.

Choć pełnomocnik pozwanej uznał powództwo na pierwszym terminie rozprawy po doręczeniu pozwanej odpisu pozwu z załącznikami na aktualny adres zamieszkania pozwanej, to nie sposób uznać w świetle okoliczności sprawy, iż pozwana nie dała powodu do wytoczenia powództwa.

W niniejszej sprawie pozwana zobowiązała była do spłaty kredytu zgodnie z warunkami umowy kredytu gotówkowego (...) na cele konsumpcyjne nr (...) w miesięcznych ratach określonych w planie spłaty. W dniu 20 grudnia 2014 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty. Wezwanie zostało odebrane osobiście przez pozwaną. Przy czym, choć wezwanie zostało skierowane na adres, gdzie pozwana prowadziła działalność gospodarczą, a nie zamieszkiwała, to wezwanie dotarło bezpośrednio do jej rąk, a zatem zostało doręczone w taki sposób, że mogła się z nim zapoznać. Zresztą nawet później w kontaktach z powodem pozwana posługiwała się adresem przy ul. (...)

w O.. Zatem już wówczas powstała zaległość w spłacie kredytu, a pozwana została skutecznie wezwana do zapłaty. Postawienie całej należności w stan natychmiastowej wymagalności zostało także potwierdzone w wyciągu z ksiąg bankowych. Niezależnie

od tego, należy wskazać, iż zobowiązanie pozwanej miało charakter terminowy, wobec czego jego wymagalność nie zależała od wezwania przez wierzyciela do zapłaty. Gdyby nawet tego wezwania nie było, to spłata całego kredytu, nie mówiąc o poszczególnych ratach i tak kończyłaby się w styczniu 2015 r., a zatem zaledwie miesiąc później, a na dziesięć miesięcy przed wytoczeniem powództwa. Fakt, iż pozwana podpisała umowę dotyczącą innej umowy zawartej z pozwanym nie rzutuje na zasadność wytoczenia niniejszego powództwa. Umowa ta nie dotyczyła bowiem należności dochodzonej w niniejszej sprawie. Pozwana nie udowodniła natomiast, iż miała podstawy przypuszczać, że umowa ta dotyczyła również niniejszej umowy. Przeciwnie, w ugodzie tej, już w pierwszym paragrafie, wskazano wprost, iż dotyczy ona wyłącznie umowy kredytu związanego z prowadzoną przez pozwaną działalnością gospodarczą ze wskazaniem numeru i daty zawarcia tej umowy. W żadnym dalszym postanowieniu tej ugody strony nie odwołały się do zobowiązania pozwanej wynikającego

z kredytu konsumpcyjnego, zaciągniętego przez pozwaną na cele prywatne. W ugodzie tej nie ma również oświadczeń stron, iż wyczerpuje ona wszelkie wzajemne roszczenia wynikające z wszystkich istniejących wówczas zobowiązań pozwanej wobec powoda. Także harmonogram spłat wynikający z ugody nie wskazuje, aby obejmował także inne zobowiązania pozwanej wobec powodowego banku. Podkreślić przy tym należało, iż warunki ugody negocjował z bankiem pełnomocnik pozwanej będący adwokatem, następnie pozwana po zapoznaniu się z projektem ugody, udzieliła temu adwokatowi pełnomocnictwa do podpisania w jej imieniu i na jej rachunek ugody na wypracowanych warunkach. Okoliczność, iż pozwana jako klientka banku lub jej profesjonalny pełnomocnik nie zadbała o kompleksowe załatwienie sprawy, nie może skutkować przerwaniem kosztów procesu na stronę przeciwną. Zresztą ugoda ta została zawarta już po wytoczeniu niniejszego powództwa. Także w toku sprawy pomimo dwukrotnego składania przez pozwaną propozycji ugodowych, nie spłaciła ona choćby części dochodzonej należności. Podsumowując, okoliczności powyższe nie pozwalają uznać, iż pozwana spłaciłaby zadłużenie bez konieczności wytoczenia powództwa.